

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 12 januari 2011 in zaak nr. 10/05982 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 februari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen de plaatsing in zijn paspoort van een sticker met de aantekening dat hem niet is toegestaan arbeid te verrichten ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het door de vreemdeling gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard en bepaald dat de uitspraak in de plaats van dat besluit treedt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op 30 september 2009 heeft de vreemdeling een aanvraag ingediend om afgifte van een document waaruit rechtmatig verblijf als niet als zodanig geregistreeerde ongehuwde partner van een burger van de Unie blijkt. Bij besluit van 7 oktober 2009 heeft de staatssecretaris deze aanvraag afgewezen. Bij besluit van 30 november 2009 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond verklaard en de vreemdeling het gevraagde document verleend.

Bij de indiening van voormelde aanvraag heeft de staatssecretaris in het paspoort van de vreemdeling een sticker 'verblijfsaantekeningen algemeen' geplaatst, met daarin onder meer de aantekening dat de vreemdeling niet is toegestaan arbeid te verrichten. Tegen die aantekening heeft de vreemdeling bij faxbrief van 3 november 2009 bezwaar gemaakt. Bij het besluit van 2 februari 2010 heeft de staatssecretaris dat bezwaar ongegrond verklaard en het verzoek van de vreemdeling om vergoeding van de proceskosten afgewezen.

2.2. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de overschrijding van de termijn van vier weken voor het maken van bezwaar niet verschoonbaar is. Hiertoe voert hij aan dat, samengevat weergegeven, redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij bij het maken van bezwaar in verzuim is geweest, aangezien voormelde aantekening niet op aanvraag in zijn paspoort is geplaatst, die aantekening niet van een rechtsmiddelerwijzing is voorzien en evenmin als besluit herkenbaar is en dat hij geen juridische achtergrond heeft.

2.2.1. Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 14 april 2011 in zaak nr. 201011816/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat in artikel 4, tweede lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav) en het daarop gebaseerde Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen (hierna: het Besluit), uitputtend is geregeld aan welke vreemdelingen een aantekening wordt afgegeven waaruit blijkt dat hun is toegestaan arbeid te verrichten. De door de staatssecretaris aan de vreemdeling afgegeven aantekening dat hem niet is toegestaan arbeid te verrichten, is derhalve een mededeling over de rechtstreeks uit de wet volgende rechtspositie van de vreemdeling. Die aantekening is niet op enig rechtsgevolg gericht en is derhalve geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Die aantekening houdt echter wel een voor de vreemdeling in het rechtsverkeer relevante mededeling in over zijn positie als vreemdeling op de arbeidsmarkt en is derhalve een appellabele feitelijke handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

2.2.2. Nu tot deze uitspraak geen uitsluitel bestond over de vraag of een aantekening als thans aan de orde een besluit, een appellabele feitelijke handeling of geen van beide is, de vreemdeling eerst na afloop van de wettelijke bezwaartermijn professionele rechtsbijstand heeft ingeschakeld en hij toen binnen een redelijke termijn alsnog bezwaar heeft gemaakt, is de overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 2 februari 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden.

2.4. De vreemdeling betoogt dat de staatssecretaris ingevolge artikel 3.2 van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000) verplicht was hem bij de indiening van voormelde aanvraag van 30 september 2009 de aantekening af te geven dat hem in afwachting van een beslissing op die aanvraag vrij is toegestaan arbeid te verrichten, omdat hij op dat moment van rechtswege rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan in de zin van artikel 8, onder e, van de Vw 2000, had. Voorts voert de vreemdeling aan dat hij reeds bij de indiening van die aanvraag aan de vereisten voor verlening van het gevraagde document voldeed, dat hij daarvoor op dat moment voldoende bewijs heeft geleverd en de staatssecretaris zijn aanbod om meer bewijs te leveren, heeft geweigerd.

2.4.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2011 in zaak nr. 201012035/1/V3 (www.raadvanstate.nl) volgt dat een niet als zodanig geregistreerde partner van een burger van de Unie niet rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder e, van de Vw 2000, maar rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 112 van de Vw 2000, geniet. Nog daargelaten of laatstbedoeld rechtmatig verblijf van rechtswege kan ontstaan, was artikel 3.2 van het VV 2000 derhalve niet op de vreemdeling van toepassing. Ook overigens viel de vreemdeling niet onder een in de Wav of het Besluit geregelde categorie vreemdelingen aan wie een aantekening wordt afgegeven waaruit blijkt dat hun is toegestaan arbeid te

verrichten.

Het betoog van de vreemdeling dat hij reeds bij indiening van de aanvraag van 30 september 2009 aan de vereisten voor verlening van het daarbij gevraagde document voldeed en dit had aangetoond dan wel had kunnen aantonen, kan er, wat daarvan ook zij, gezien het voorgaande niet aan afdoen dat hij op dat moment niet evenbedoeld rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan had. Derhalve heeft de staatssecretaris in het paspoort van de vreemdeling terecht de aantekening geplaatst dat hem niet is toegestaan arbeid te verrichten.

De beroepsgrond faalt.

2.5. De vreemdeling voert aan dat de staatssecretaris hem ten onrechte niet heeft gehoord, nu het bezwaar niet kennelijk ongegrond was.

2.5.1. De minister mag slechts krachtens artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, van het horen afzien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat het bezwaar ongegrond is.

Het hiervoor in 2.4 weergegeven betoog heeft de vreemdeling ook in bezwaar naar voren gebracht. Ten tijde van het nemen van het besluit van 2 februari 2010 had de Afdeling nog niet beslist over de voor de beoordeling van dat betoog relevante rechtsvraag. Die rechtsvraag heeft de Afdeling eerst in de hiervoor in 2.4.1 vermelde uitspraak van 14 september 2011 beantwoord. Nu over dat antwoord redelijkerwijs twijfel kon bestaan, was het bezwaar niet kennelijk ongegrond.

De beroepsgrond slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. Het besluit van 2 februari 2010 dient te worden vernietigd. Nu uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris het bezwaar terecht ongegrond heeft verklaard, bestaat aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand te blijven.

2.7. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

2.8. Redelijke toepassing van artikel 54, eerste lid, van de Wet op de Raad van State, brengt met zich dat het door de vreemdeling in hoger beroep betaalde griffierecht door de secretaris van de Raad van State aan hem wordt terugbetaald.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 12 januari 2011 in zaak nr. 10/05982;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 2 februari 2010, kenmerk 0909-11-1228;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; hiervan dient € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VII. verstaat dat de secretaris van de Raad van State aan de vreemdeling het door hem voor de behandeling van het hoger beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 227,00 (zegge: tweehonderdzevenentwintig euro) voor de behandeling van het hoger beroep terugbetaalt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, mr. R. van der Spoel en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

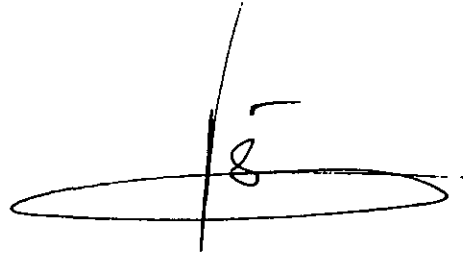
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 december 2011

620.

Verzonden: 9 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak *rectificatie*

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 10 / 05982

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 12 januari 2011

in de zaak van:

geboren op [redacted] van Braziliaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. T.P.A. Weterings, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. Bergvoets, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 30 september 2009 een aanvraag ingediend tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt. Op diezelfde datum is in het paspoort van eiser een sticker met de tekst "verblijfsaantekeningen/algemeen" geplaatst. Tegen de inhoud van de verstrekte verblijfsaantekening heeft eiser op 3 november 2009 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 2 februari 2010 is dit bezwaar ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.
- 1.2 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 2 december 2010. Eiser en verweerder zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigden.

2. Overwegingen

- 2.1 In het midden kan blijven of de in het paspoort van eiser geplaatste (sticker met) verblijfsaantekening al dan niet een besluit in de zin van artikel 1:3 Algemene wet bestuursrecht (Awb) is of een handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, Vw, nu de rechtbank allereerst ambtshalve beoordeelt of verweerder het bezwaarschrift terecht ontvankelijk heeft verklaard en deze vraag naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval ontkennend moet worden beantwoord. Hierbij is het volgende van belang.
- 2.2 Ingevolge artikel 69, eerste lid, Vw bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift, in afwijking van artikel 6:7 Awb, vier weken. De (sticker met)

zaaknummer: AWB 10 / 05982 (beroep)

2

verblijfsaantekening is op 30 september 2009 in het paspoort van eiser geplaatst. Op 3 november 2009, derhalve buiten de termijn van vier weken, is tegen de inhoud van deze verblijfsaantekening bezwaar gemaakt.

- 2.3 Eiser heeft in bezwaar alsmede ter zitting aangevoerd dat deze termijnoverschrijding verschoonbaar is, nu bij het kenbaar maken van het besluit geen melding is gemaakt van de mogelijkheid om bezwaar te maken als bedoeld in artikel 3:45 Awb. Voorts mag volgens eiser niet van een burger zonder juridische achtergrond verwacht worden hierin een besluit danwel handeling in de zin van artikel 72, derde lid, Vw te herkennen waartegen bezwaar openstaat. Eiser heeft zich op 30 oktober 2009 tot gemachtigde gewend en nu het bezwaar vervolgens binnen vier dagen is ingediend, is dit binnen een redelijke termijn geschied, aldus eiser.
- 2.4 Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State meermalen heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 11 maart 2009, zaaknr. 200805388/1 en 17 september 2003, zaaknr. 200300613/1, AB 2004/7), is het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule in een besluit onvoldoende om een termijnoverschrijding verschoonbaar te doen zijn, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. Zodanige bijzondere omstandigheden doen zich in dit geval naar het oordeel van de rechtbank niet voor. Dat eiser niet over juridische kennis beschikt, zoals hij heeft gesteld, kan op zichzelf niet leiden tot het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding.
- 2.5 Uit het voorgaande volgt dat verweerder het bezwaar van eiser ten onrechte ontvankelijk heeft geacht. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 6:7 Awb in samenhang met artikel 69 Vw. Gelet op het voorgaande behoeven de overige, op de inhoud betrekking hebbende, beroepsgronden van eiser geen bespreking.
- 2.6 Nu rechtens nog maar één beslissing mogelijk is, namelijk het bezwaar niet-ontvankelijk verklaren, ziet de rechtbank aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, Awb zelf in de zaak te voorzien. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en het bezwaar van eiser niet-ontvankelijk verklaren.
- 2.7 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1). Omdat aan eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, wordt dit bedrag op grond van artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.
- 2.8 Met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb gelast de rechtbank dat verweerder het betaalde griffierecht moet vergoeden.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren op grond van artikel 6:7 Awb.

zaaknummer: AWB 10 / 05982 (beroep)

3

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit van 2 februari 2010;
- 3.3 verklaart het bezwaar niet-ontvankelijk;
- 3.4 bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit van 2 februari 2010;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem;
- 3.6 draagt verweerder op € 150,- te betalen aan eiser als vergoeding voor het betaalde griffierecht.

Deze uitspraak is gedaan door mr. K. van Dijk, rechter, in tegenwoordigheid van mr. W.J. de Baat, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 12 januari 2011.

Afschrift verzonden op: 12-01-2011

Coll: AS

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.



Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage



RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
= 8 FEB 2011	
ZAAKNR.	201101901
AAN:	V3
BEHANDELD. DD:	PAR:

mr. A.A. Bouwman
 mr. F.M. Holwerda
 mr. A.H.A. Kessels
 mr. V. Kuit
 mr. M.R. van der Linde
 mr. H.M. Meijerink
 mr. H. Stoppelenburg
 mr. W.R.C. de Vries
 mr. T.P.A. Weterings
 ADVOCATEN

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

I

tevens per fax: 070- 365 13 80.

Amsterdam, 8 februari 2011

- een toevoeging is aangevraagd -

Ons kenmerk: 20110123.

Onderwerp : - Minister voor Immigratie en Asiel
 Hoger beroep vreemdelingszaak

Geef te eerbiedig te kennen:

Hierbij doe ik u toekomen een hoger beroepschrift, dat wordt ingediend namens de heer geb. van Braziliaanse nationaliteit, verder te noemen appellant, wonende te voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van Hemony Advocaten, gevestigd aan de Hemonylaan 27 te Amsterdam (1074 BJ), van welk kantoor mr. T.P.A. Weterings bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig zal optreden, met recht van vervanging.

Verzocht wordt het verschuldigde griffierecht ten laste van de rekening-courant van Hemony Advocaten te brengen.

1. Achtergrond

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Haarlem van 12 januari 2011, verzonden op 14 januari 2011, AWB 10 / 05982 (beroep), welke als productie 1 is bijgevoegd. Opmerking behoeft dat de uitspraak reeds op 12 januari 2011 is verzonden, doch dat een gerectificeerde

Hemonylaan 27 · 1074 BJ Amsterdam · Telefoon 020-6622931 - Fax 020-6646186
 s.v.p. betalingen r.n.v. Stichting Derdengelden Hemonylaan ABN-AMRO 43.69.26.903

beroepschrift



uitspraak op 14 januari 2011 is verstuurd. De rectificatie ziet slechts op de wijze van voldoening van de kostenveroordeling, derhalve wordt van 12 januari 2011 uitgegaan als dag van bekendmaking.

Bij voornoemde uitspraak heeft de rechtbank het beroep gericht tegen de beslissing op bezwaar van de Minister voor Immigratie en Asiel, vertegenwoordigd door de Immigratie- & Naturalisatiedienst, verder te noemen verweerder, gegrond verklaard, het in beroep bestreden besluit vernietigd en het bezwaarschrift alsnog niet ontvankelijk verklaard.

2. Grieven

Appellant stelt dat de beschikking rechtens onjuist is en dat rechtbank derhalve een inhoudelijk oordeel over de beroepsgronden gegrond had dienen te vellen.

Appellant heeft de volgende grief tegen de uitspraak.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank het volgende:

Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State meermalen heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 11 maart 2009, zaaknr. 200805388/1 en 17 september 2003, zaaknr. 200300613/1, AB 2004,7), is het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule in een besluit onvoldoende om een termijnoverschrijding verschoonbaar te doen zijn, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. Zodanige omstandigheden doen zich in dit geval naar het oordeel van de rechtbank niet voor. Dat eiser niet over juridische kennis beschikt, zoals hij heeft gesteld, kan op zichzelf niet leiden tot het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding (r.o. 2.4).

Uit het voorgaande volgt dat verweerder het bezwaar ten onrechte ontvankelijk heeft geacht. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 6:7 Awb in samenhang met artikel 69 Vw. Gelet op het voorgaande behoeven de overige, op de inhoud betrekking hebbende, beroepsgronden van eiser geen bespreking. (r.o. 2.5).

Appellant stelt dat uit de gewraakte overwegingen blijkt dat de rechtbank niet alle namens appellant aangevoerde omstandigheden, die de termijnoverschrijding naar diens mening verschoonbaar maken, heeft gewogen. Voorts gaat de rechtbank niet in op door appellant aangehaalde jurisprudentie inzake termijnoverschrijding, welke naar de mening van appellant veel meer gelijkenis vertoont met de onderhavige zaak dan de door rechtbank aan de uitspraak ten grondslag gelegde jurisprudentie. Juist het wezenlijke punt, zoals dat ook blijkt uit de door de rechtbank zelf

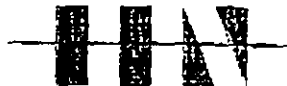


aangehaalde uitspraak van 17 september 2003, is door de rechtbank buiten beschouwing gelaten. De uitspraak is onvoldoende gemotiveerd, de enkele verwijzing naar de aangehaalde arresten kan de conclusie van de rechtbank niet dragen.

Bekrachtiging van de aangevallen uitspraak is in strijd met jurisprudentie van de Hoge Raad, en zou een aanmerkelijke verscherping van de lijn die uw Afdeling heeft ingezet in 2001 betekenen.

Eerst ter zitting is de ontvankelijkheid door verweerder ter discussie gesteld. Om deze reden zijn schriftelijk geen beroepsgronden ingediend met betrekking tot dit punt. Wel is de ontvankelijkheid ter zitting besproken.

1. Appellant stelt dat het samenstel van factoren die namens hem zijn aangevoerd in het kader van de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding in onderlinge samenhang moeten worden gezien.
2. Appellant heeft als bijzondere omstandigheden aangevoerd:
 - Er is geen rechtsmiddelenclausule opgenomen op of onder de sticker verblijfsaantekening, noch is een informatieblad verstrekt waaruit de mogelijkheid van het instellen van rechtsmiddelen blijkt.
 - Het is maar zeer de vraag of de sticker verblijfsaantekening valt aan te merken als een besluit. Waarschijnlijker is, en zo blijkt ook uit summiere lagere jurisprudentie (zie onder meer: Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam van 9 november 2010, AWB 09/35659, dat sprake is van een feitelijke handeling in de zin van artikel 72 lid 3 Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Van een burger, zeker zonder juridische achtergrond, kan niet verwacht worden ervan op de hoogte te zijn dat ook tegen een handeling, niet zijnde een besluit, bezwaar openstaat.
 - Het besluit / de feitelijke handeling is niet duidelijk als 'besluit' herkenbaar, zeker niet in vormgeving, doch ook niet qua inhoud.
 - De sticker verblijfsaantekening zelf is niet door appellant aangevraagd. Appellant heeft een aanvraag toetsing Gemeenschapsrecht ingediend, waarmee hij heeft beoogd in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart. Aan appellant is duidelijk gemaakt dat later op zijn aanvraag zou worden beslist, na beoordeling van zijn dossier. In zoverre is de sticker geen voor appellant kenbare reactie op zijn aanvraag geweest (geen besluit op aanvraag), maar een soort bijproduct bij die aanvraag. Nu appellant niet om een verblijfsaantekening heeft gevraagd,



HEMONEY
ADVOCATEN
SOCIÉTÉ
GÉNÉRALE
D'AVOCATS

kan de sticker niet worden beschouwd als een reactie op een aanvraag.

- Appellant is geen jurist.

3. De rechtbank heeft slechts overwogen dat het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule in zijn algemeenheid niet tot verschoonbaarheid van een termijnoverschrijding leidt, en dat het ontbreken van juridische kennis alleen een onvoldoende bijzondere omstandigheid is om alsnog tot verschoonbaarheid te concluderen.
4. Uit vaste jurisprudentie inzake termijnoverschrijdingen waarin het besluit geen rechtsmiddelenclausule bevat, blijkt echter dat wezenlijk wordt geacht de vraag of een besluit als zodanig herkenbaar is.
5. Appellant bestrijdt niet dat het bezwaarschrift niet tijdig is ingediend, doch heeft gesteld dat zulks verschoonbaar moet worden geacht. Criterium daarbij is (artikel 6:11 Algemene wet bestuursrecht (Awb)) of redelijkerwijze kan worden geoordeeld dat appellant niet in verzuim is geweest.
6. Voor het toetsingskader in zaken waar geen derde belanghebbenden zijn, verwijst appellant eerst naar HR 19 maart 2010, JB 2010/97. De onderstrepingen zijn van gemachtigde.

3.4.1. Blijkens de parlementaire geschiedenis van artikel 6:11 Awb is het aan de rechter om de gevolgen van het niet-vermelden van de mogelijkheden van bezwaar of beroep te bepalen, gelet op de omstandigheden van het geval; daarbij zal de aanwezigheid van derden-belanghebbenden een rol kunnen spelen die niet in algemene uitspraken is vast te leggen (Kamerstukken II 1990/91, 21 221, nr. 5, blz. 64). Voorts is bij de totstandkoming van artikel 6:11 Awb over het ontbreken van een rechtsmiddelverwijzing onder meer het volgende opgemerkt (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 131):

"Indien verzuimd is die mededeling te doen of indien daarbij fouten zijn gemaakt zal - zeker nu die mededelingsplicht wettelijk wordt voorgeschreven - de belanghebbende veelal niet weten dat er (reeds) sprake is van een besluit dat vatbaar is voor bezwaar of beroep. Bemerkt hij dat eerst later, dan zal een termijnoverschrijding verschoonbaar kunnen zijn. Een en ander zal overigens mede afhangen van de deskundigheid die de belanghebbende bezit."

3.4.2. Mede gelet op deze totstandkomingsgeschiedenis van artikel 6:11 Awb, geldt in belastingzaken - waarin doorgaans geen derden-belanghebbenden zijn betrokken - het volgende voor de beoordeling van de vraag of bij het ontbreken van een rechtsmiddelverwijzing sprake is van een verschoonbaar verzuim. Nu het op de weg van het bestuursorgaan en van de rechter ligt om duidelijkheid te (doen) verschaffen omtrent een genomen besluit of uitspraak en daartegen openstaande rechtsmiddelen, mogen de gevolgen van het ontbreken van die duidelijkheid in beginsel niet voor rekening van de belanghebbende komen. Indien een rechtsmiddelverwijzing achterwege is gebleven en de belanghebbende aanvoert dat als gevolg daarvan redelijkerwijs niet kan worden



geoordeeld dat hij in verzuim is geweest, dient niet-ontvankelijkverklaring wegens termijnoverschrijding derhalve op de voet van artikel 6:11 van de Awb achterwege te blijven. Deze regel lijdt slechts uitzondering in gevallen waarin aannemelijk is dat hij anderszins tijdig op de hoogte was van de termijn waarbinnen het desbetreffende rechtsmiddel aangewend diende te worden.

7. In de (strengere) jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State dienen er naast het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule tevens andere bijzondere omstandigheden te zijn. Deze lijn is ingezet per 8 mei 2011 (ABRvS 8 mei 2001, 200004158 en 200002002/1, AB 2001/291 en 292).
8. Ook de Centrale Raad van Beroep (CRvB) volgt de hiervoor omschreven hoofdlijn (zie onder meer: CRvB 7 oktober 1999, AB 2000/35, 13 juli 2005, LJN AT9893, 24 juli 2007, LJN BB2120).
9. Zowel uit de jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State als van de Centrale Raad van Beroep blijkt echter dat van groot belang de vraag of het besluit een voor de belanghebbende duidelijk kenbaar 'besluitkarakter' had, en voorts of de belanghebbende rechtskundige bijstand heeft.
10. Appellant verwijst naar ABRvS 12 september 2001, AB 2002/4, r.o. 2.3.:

'... Omtrent het besluitkarakter van de mededeling van 2 februari 2000 kon voor appellanten, voorzien van rechtskundige bijstand, geen verwarring bestaan. ...'
11. Ook uit ABRvS van 22 januari 2003, LJN AF3166, volgt dat bij ontbreken van een rechtsmiddelenclausule geen versoepelbaarheid van een termijnoverschrijding wordt aangenomen indien een besluit een duidelijk besluitkarakter heeft. Voorts wordt de bijstand van een ter zake kundige gemachtigde relevant geacht, hetgeen blijkt uit de laatste volzin. De onderstrepingen zijn van gemachtigde.

'Van bijzondere omstandigheden is de Afdeling in dit geval niet gebleken. Omtrent het besluitkarakter van de brief van 15 juni 1999 kon naar het oordeel van de Afdeling, mede gelet op de hierin opgenomen zin "Wij hebben dan ook besloten uw verzoek niet te honoreren", redelijkerwijs geen twijfel bestaan. Het had appellante dan ook duidelijk moeten zijn dat zij op enigerlei wijze actie moest ondernemen tegen het besluit, hetgeen zij binnen de termijn heeft nagelaten. Dat zij op dat moment niet beschikte over rechtsbijstand, doet hieraan niet af, nu appellante ervaring heeft met subsidies en zij voldoende vertrouwd moet worden geacht met de in het bestuursrecht geldende termijnen. Doch ook al zou dit anders zijn, niet gesteld kan worden dat appellante, nadat zij zich in ieder geval op 5 augustus 1999 had voorzien van juridische bijstand, zo spoedig als redelijkerwijs van haar verlangd kon worden bezwaar heeft gemaakt.



12. Zeer duidelijk is ook de uitspraak van de CRvB van 16 maart 2004, LJN AO5860, onderstrepingen weer van gemachtigde.

'Naar het oordeel van de Raad doen zich in het voorliggende geval dergelijke bijkomende omstandigheden voor. Gelet op de bewoordingen van de brief van gedaagde van 21 juni 2001 waarin het primaire besluit is vervaardigd (inhoudende enerzijds de mededeling dat de medeverzekering in de verplichte Zfw-verzekering van haar echtgenoot wordt beëindigd, en anderzijds de mededeling dat gedaagde appellante van dienst kan zijn met een particuliere ziektekostenverzekering en dat desgevraagd een vrijblijvende offerte kan worden toegestuurd), en voorts gelet op de ondertekening van die brief ("Met vriendelijke groet, (...), hoofd Verzekerenadministratie"), hoefde appellante er niet op bedacht te zijn dat het ging om een beslissing afkomstig van een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1 van de Awb.'

13. Zie ook: CRvB 17 oktober 2007, LJN BB6908, onderstrepingen weer van gemachtigde.

'3.2. In het onderhavige geval zijn dergelijke bijkomende omstandigheden aanwezig. Weliswaar houdt de brief van 30 juli 2004 een afwijzend besluit op de aanvraag van appellant in, maar door de bewoording van die brief is dat voor appellant onvoldoende kenbaar gemaakt. Niet alleen ontbrak in die brief de door artikel 3:45 van de Awb voorgeschreven rechtsmiddelvoorlichting, maar ook overigens konden die bewoordingen - mede gelet op de gang van zaken tot dan toe - de indruk wekken dat slechts in algemene zin informatie werd gegeven over het verstrekkingspakket van de Ziektenfondswet. Onder die omstandigheden is de Raad van oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest.'

14. Laatst aangehaalde uitspraak is mede relevant, omdat appellante er bij ontvangst van de sticker vanuit is gegaan dat daarop algemene informatie stond, die gelijkelijk aan alle vreemdelingen in zijn situatie wordt verstrekt.
15. Tot slot nog een opmerking aan de aan de uitspraak ten grondslag gelegde uitspraken van uw Afdeling. In de uitspraak van 17 september 2003 stelt uw Afdeling nadrukkelijk dat de brief / het besluit waartegen te laat bezwaar gemaakt is, geen ruimte bood voor twijfel aan het besluitkarakter ervan, aangezien het een uitdrukkelijke afwijzing van een aanvraag betrof. Die situatie doet zich hier niet voor. De uitspraak van 11 maart 2009 ziet op een zaak waarin blijkbaar geen onduidelijkheid bestond over het besluitkarakter, maar waar de appellant slechts heeft aangevoerd niet over juridische kennis te beschikken. Dat dat laatste punt in zichzelf niet voldoende is voor verschoonbaarheid, wordt door appellant hier niet bestreden.



CONCLUSIE

16. Concluderend stelt appellant dat een sticker verblijfsaantekening een bescheid is dat niet op aanvraag wordt verstrekt. Nu niet om de aantekening wordt gevraagd, behoeft de geadresseerde van de sticker er minder op verdacht te zijn dat er wellicht een besluit, dan wel een op andere gronden appellabele beslissing uit de koker van verweerder komt dan wanneer op een daadwerkelijke aanvraag wordt gereageerd. De sticker is absoluut niet als besluit herkenbaar en heeft voor de ontvanger het kenmerk van algemene informatie. Naar alle waarschijnlijkheid is de sticker zelfs geen besluit, maar een feitelijke handeling waartegen normaliter niet eens bezwaar openstaat. Van een burger zonder juridische achtergrond kan niet verwacht worden in een normaliter niet appellabele handeling iets van appellabiliteit te herkennen.
17. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook geconcludeerd dat van bijzondere omstandigheden geen sprake is. Ten onrechte en in strijd met geldende jurisprudentie heeft de rechtbank slechts één van de aangevoerde bijzondere omstandigheden bij de beoordeling betrokken, in plaats van alle relevante feiten en omstandigheden, met name de vraag of de sticker een herkenbaar besluitkarakter heeft, in onderlinge samenhang te beschouwen.
18. Dit hoger beroep richt zich niet tegen andere onderdelen van de bestreden uitspraak.

Uit de aangevoerde grief volgt dat de uitspraak geen stand kan houden. Nu de rechtbank niet is ingegaan op de inhoudelijke beroepsgronden, is sprake van een situatie als bedoeld in, of anders analoog aan artikel 44 lid 1 aanhef en sub a Wet op de Raad van State (WRvS). Nu de rechtbank het beroep zelf niet niet ontvankelijk heeft verklaard, is anders artikel 44 lid 1 aanhef en sub b WRvS van toepassing: de rechtbank heeft met voorbijgaan aan de beroepsgronden beslist. Toepassing van het beginsel ex artikel 42 WRvS dat uw Afdeling in principe zelf voorziet, zou in casu leiden tot het verlies van een inhoudelijke instantie. Appellant verzoekt dan ook om na (gedeeltelijke) vernietiging van de bestreden uitspraak terug te verwijzen naar de rechtbank voor een inhoudelijke behandeling van het beroep.

REDENEN WAAROM:

Appellant uw Afdeling verzoekt:

- het hoger beroep gegrond te verklaren;



- de uitspraak van de rechtbank geheel dan wel gedeeltelijk (de uitgesproken kostenveroordeling kan, eventueel met verbetering van gronden, in stand blijven) te vernietigen;
- de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank voor inhoudelijke behandeling van het beroep, dan wel appellant in de gelegenheid te stellen een andere inhoudelijke motivering kenbaar te maken;
- verweerder te veroordelen in de proceskosten;
- verweerder – de Staat der Nederlanden te gelasten het door appellant voldane griffierecht aan appellant te vergoeden.

Amsterdam, 8 februari 2011

T.P.A. Weterings
gernachtigde

aan de
appellant te
vergoeden

aan de
appellant te
vergoeden